

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1551/2025
20.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Драгане Миросављевић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Митић, адвокат из ..., против тужене Основне школе "Душан Радовић" из Ниша, чији је пуномоћник Милош Кукурековић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 245/25 од 22.01.2025. године, у седници одржаној 20.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 245/25 од 22.01.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 245/25 од 22.01.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1331/2024 од 16.12.2024. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће плате за период од 01.07.2021. године до 31.08.2022. године исплати 9.216,79 динара, са законском затезном каматом која доспева на начин наведен у ставу изреке. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 72.800,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Апелациони суд у Нишу је, пресудом Гж1 245/25 од 22.01.2025. године, одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио пресуду Основног суда у Нишу П1 1331/2024 од 16.12.2024. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на

одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, због потребе уједначавања судске праксе.

Тужилац је доставио одговор на ревизију тужене, захтевајући накнаду трошкова ревизијског поступка.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), који се примењује у смислу одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе, као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији тужене.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће плате за период од јула 2021. године до августа 2022. године. Побийана пресуда којом је тужбени захтев тужиоца усвојен донета је применом одредбе члана 187. став 3. Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“, бр. 88/2017 ... 92/2023), одредабама чланова 2, 3. став 1. и 4. став 1. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 34/2001 ... 123/2021), Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама средбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 44/2001 ... 123/2021) и одредбе члана 20. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама („Службени гласник РС“, бр. 21/2015 ... 123/2022), на основу утврђеног чињеничног стања да тужена тужиоцу коефицијент по основу разредног старешинства није обрачунавала и исплаћивала за пун фонд часова за конкретни месец, већ је исти обрачунавала само на сате ефективног рада. Такође је при обрачуна увећања по основу старешинства, уместо коефицијента увећања 0.6928, који представља процентуални део основног коефицијента од 17.32, примењиван коефицијент од 0.69, на који начин је тужена тужиоцу причинила материјалну штету, у смислу одредбе члана 164. Закона о раду, у вези члана 154. Закона о облигационим односима. Тужена уз ревизију није доставила другачије одлуке судова донете у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем, као у овом предмету, у смислу потребе уједначавања судске праксе, а указивање у посебној ревизији на погрешну примену материјалног права није од утицаја јер за примену института посебне ревизије није од значаја свака погрешна примена материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање, већ само она која је од општег значаја за остваривање и заштиту људских права и обезбеђење стандарда правичног суђења, што овде није случај.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима ревизија није дозвољена, осим када се тужбени захтев односи на новчано потраживање. Тада се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности предмета спора побијаног дела, у смислу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку. Том одредбом Закона, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 12.08.2024. године, а вредност предмета спора је 9.216,79 динара.

Имајући у виду да ово није парница у радном спору која за предмет има заснивање, постојање или престанак радног односа, код којих је ревизија увек дозвољена, а да је побијана вредност предмета спора испод 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужене није дозвољена.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Трошкови ревизијског поступка на име ангажовања пуномоћника, адвоката, за састав ревизије и за судске таксе, тужиоцу нису били потребни у смислу одредбе члана 154. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**